

gk 84 box a

Pris 10 Øre.

3 Sange.

1. Nøkken.   2. Den bedragne
Brud.   3. Din er jeg end.

Nokken.

Hvor Elven nedstyrter fra høie Fjeld
med bulder i Fosens det fraadende Væld,
dybt under den hvælvede Klippebro
har Nokken i Dybet sit stille Bo.
Men gaar du om Aftenen silde
ved Stranden din ensomme Gang,
da hører du salsomt det spille
af Toner og Harpeklang.

Det var ham! Det var ham!
Det var Nokken selv,
der synger sit Kvad i den brusende Elv.
Gaa bort om du kan, lyt ei dertil,
thi sent vil du glemme hans salsomme Spil.

Naar Høstnatten kommer saa kold og vaad,
naar Toagen paa Klipperne fælder sin Graad,
Naar Høstvinden kommer med Storm og Slud
og slukker de tindrende Stjerner ud
Da høres der nedefra Dybet
saa underlig deilig en Sang;
vemodig og klagende hæver
Guldharpens nærtige Klang.

Det var ham! Det var ham!
det var Nokken selv
der synger sit Kvad i den brusende Elv.
Gaa bort om du kan, lyt ei derpaa,
de tbaader dig ilde hans Sang at forstaa.

Men mangan Kvæld i den lune Vaar,
naar Virene grønnes og Drossen slaar,
naar alt er saa thst og paa Himmelen blaa
de tindrende yndige Stjerner staa,

da høres fra Afgrunden atter
den mægtige Guldharpklang,
da hører du Jubel og Latter
til Guldharpens sitrende Gang.

Det var ham! Det var ham!
Det var Nøkken selv
der synger sit Kvad i den brusende Elv.
Han synger sin Sang for de tindrende smaa
han ved jo til Himlen han aldrig kan naa.

Den bedragne Brud.

At sig mig du min Datter kjær,
hvad tynger paa dit Sind,
hvor er det friske Rosenstjær
som farvede dit Kind?
Hvor er din smukke Stemmes Klang,
dit muntre Smil og lette Gang?
Dit Sind er tungt og saart dit Fjed,
hvor er din Hjertefred?

At Moder! Jeg er syg og træt
og ved ei selv hvoraf.
Kom, lad os gaa, jeg længes ret
at se det friske Blad.
Naar Aftenvinden bruser op
og kruser Træets slanke Top,
naar Sol bag Skovens Trær gaar ned,
da faar mit Hjerte Fred.

Kom Moder, kysser jeg din Mund
og tørrer Taarer af,
jeg længes henad til den Stund
jeg lægger Vandringsstav!
Naar Storm og Vinde falder af
med vaade Kind bag Buss og Grav,
og jeg i Graven sæntes ned
da faar mit Hjerte Fred.

Din er jeg end!

Din er jeg end om Hav og Land os stiller,
om Maanen stinner under Himmelen,
naar Vinden kvæler Gjøgens spæde Triller.
Din er jeg end!

Naar alt er tyst i Fyrsters Marmorsale,
hver Lampe tændt, som lyser doer der,
naar Maanen lyser over Bjerg og Dale:
Din er jeg end!

Naar ved min Grav, naar Livets Puls er stanset
og Anden stræber for Befrielse,
da kan du læse paa min blege Pande:
Din er jeg end!

(Eftertryk forbydes).

Tilføjs i Bogbennen, Universitetsgaden 18, Kristiania.

Helge Schultz' Prinsensgd. 11. Kr.a.